

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci žalobce J.M., zastoupen Mgr. Petrem Nesporým, advokátem, se sídlem České Budějovice, Puklicova 1069/52, proti žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. června 2012, čj. DSH/8507/12,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků ze dne 16.5.2012 čj. MMP/11503/12, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod č. 2 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (zákon o silničním provozu), porušením § 118b odst. 2 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 7.000,-Kč, zákaz řízení motorových vozidel na 8 měsíců a náhrada nákladů přestupkového řízení 1.000,- Kč.

Žalobce v žalobě namítal, že rozhodnutí neobsahuje tzv. právní větu, tj. konkrétní uvedení skutkové podstaty přestupku, jehož se měl obviněný dopustit. Podle žalobce není přípustné uvést pouze označení zákonného ustanovení (paragrafu přestupku), nýbrž je nezbytné konkrétní slovní vyjádření. V daném případě podle žalobce není dostatečně určitý a srozumitelný výrok rozhodnutí, který je závazný, a pouze z kterého lze zjistit, zda a jaká

povinnost byla porušena; též pouze porovnáním výroku lze usuzovat na překážku věci rozhodnuté a pouze výrok může být vynucen exekučně. Žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 34/2006-73.

Dále žalobce namítal, že jeho zástupci bylo doručeno neúplné rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahující pouze str. 1, 2, 5 a 6. Toto pochybení navíc nebylo podle žalobce napraveno, když žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí podle žalobce bezdůvodně spekuluje, že mělo být pozměněno rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Toto zástupce žalobce odmítl s tím, že považuje za vyloučené, aby odstraňoval stránky z rozhodnutí správního orgánu a následně tímto účelově argumentoval. Za důkaz označil žalobce e-mail ze dne 21.5.2012 zasláný zástupcem žalobce klientovi, obsahující rozhodnutí správního orgánu I. stupně jako přílohu, kde je rozhodnutí stejně neúplné. Dále žalobce navrhl výsledk asistentky zástupce žalobce M.V., která připravovala přílohy k žalobě. Žalobce měl za to, že jelikož mu nebylo řádně doručeno rozhodnutí orgánu I. stupně, a žalovaný toto pochybení nenapravit, lze tak podle žalobce postup žalovaného považovat za nezákonný. Podle žalobce žalovaný postupoval nesprávně i po procesní stránce, když vycházel z vyjádření správního orgánu I. stupně v této věci při jejím postoupení, aniž by žalobce s tímto vyjádřením seznámil a dal tak žalobci možnost se k tomu vyjádřit. Stanovisko správního orgánu I. stupně podle žalobce nebylo za této situace stanoviskem podle § 88 odst. 1 správního řádu, nýbrž s ním bylo žalovaným nakládáno jako s důkazním prostředkem, na základě kterého si žalovaný učinil skutkový závěr o způsobu doručování rozhodnutí správního orgánu I. stupně. O existenci vyjádření se žalobce dozvěděl až z napadeného rozhodnutí, a tak rozhodnutí žalovaného lze označit za překvapivé ohledně podkladů, z nichž žalovaný vycházel.

Žalobce rovněž nesouhlasil s tím, že správním orgánem I. stupně nebyla akceptována žádost žalobce o odročení jednání nařízeného na den 4.4.2012, přestože žalobce omluvu z důvodu pracovní neschopnosti řádně doložil. Postup správního orgánu označil žalobce za neakceptovatelný s tím, že nepovažoval vůbec za možné, že by správní orgán mohl postupovat dle předchozího svého přípisu ze dne 14.3.2012 a že se nejednalo jen o plané tvrzení mající žalobce a jeho zástupce přimět k tomu, aby se k řízení dostavili i přes případnou pracovní neschopnost či kolizi s jiným jednáním, a že by mohl doopravdy a priori jakékoliv žádosti o odročení neakceptovat. Podle žalobce je nepřipustné, pokud správní orgán sděluje, že i pokud bude účastník nemocen, nebude na toto reflektovat a řízení „prostě proběhne“, resp. ještě nepříjemnějším je postup, pokud takto správní orgán podle tohoto vyjádření skutečně postupuje. Žalobce poukázal na to, že o skutečnosti, že žádosti o odročení jednání dne 4.4.2012 nevyhoví, žalobce ani jeho zástupce nevyrozuměl. Přípis správního orgánu ze dne 14.3.2012 není podle žalobce opatřením obecné povahy a neopravňuje správní orgán stanovit do budoucna, že nebude na určité skutečnosti reflektovat. Lékařské ošetření či pracovní neschopnost jsou přitom podle žalobce jednoznačně omluvitelným důvodem pro odročení jednání. Žalobce poukázal na skutečnost, že nemůže nerespektovat režim dočasně práceneschopného a riskovat postih podle právních předpisů upravujících vyplácení dávek z nemocenského pojištění či výpověď z pracovního poměru. Za postup v rozporu s § 74 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích a v rozporu s článkem 37 Listiny základních práv a svobod označil žalobce skutečnost, že v rámci předvolání k jednání dne 14.3.2012 správní orgán uvedl, že další případné omluvy z osobních, pracovních či jiných obdobných důvodů nebudou brány v potaz a jednání bude provedeno v nepřítomnosti obviněného. Podle žalobce je zcela

neakceptovatelný postup správního orgánu, který právním zástupcem žalobce řádně doložené dvě předcházející kolizní jednání označil za „paralyzování řízení“. Žalobce měl za to, že pokud měl správní orgán I. stupně zájem na tom, aby nevznikl problém v důsledku kolize jednání, mohl právního zástupce telefonicky kontaktovat, což neučinil. Žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 21 Cdo 2839/2008 ze dne 17.12.2009 a na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 21 Cdo 1307/2007 ze dne 9.7.2008, podle nichž důležitým důvodem pro odročení jednání je např. zdravotní indispozice anebo účast u jiného jednání.

Dále žalobce nesouhlasil s použitím oznámení o přestupku jako důkazního prostředku, když se podle žalobce jedná o úřední záznam, jenž má navíc obsahovat i údaje sdělované obviněným na místě, avšak tímto záznamem nelze nahradit svědeckou výpověď a slouží pouze ke zjištění, zda má být konkrétní osoba vyslechnuta jako svědek. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.8.2010 čj. 5 As 39/2010-76.

Prostřednictvím téhož rozhodnutí Nejvyššího správního soudu poukázal žalobce na Rezoluci Výboru ministrů Rady Evropy ze dne 28.9.1977, o ochraně jednotlivců ve vztahu k aktům správy, podle níž osoba, vůči které řízení směřuje, musí být seznámena s jeho důvody, s důkazy, o něž se řízení opírá, má právo vyjádřit se ke každé věci a důkazní břemeno spočívá zásadně na správním orgánu, správní akt musí být přezkoumatelný alespoň z hlediska zákonnosti nestranným soudem a stěžovateli musí být poskytnuta možnost adekvátní obrany. Tyto zásady byly podle žalobce v dané věci porušeny. Nesprávný procesní postup správních orgánů měl podle žalobce za následek neúplné skutkové zjištění a následně nesprávné věcné rozhodnutí. Podle názoru žalobce není možné upřít účastníkům osobní účast při úkonu s odkazem na to, že úkonu se mohl účastnit jeho zástupce, a není tak možné nerespektovat pracovní neschopnost účastníka s odkazem na to, že je zastoupen.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a vycházel z žalobcem uváděného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 34/2006 – 73, tj. že se jeví zcela oprávněným požadavek, aby při ukládání sankce za delikt byl ve výroku také popsán skutek, za který je sankce ukládána, způsobem vylučujícím jeho záměnu s jiným jednáním. Z toho podle žalovaného jednoznačně vyplývá požadavek na specifikaci skutku ve výroku rozhodnutí nezaměnitelným způsobem, což v dané věci bylo splněno. Dále žalovaný trval na tom, že oznámení přestupku je listinným důkazem, nikoliv pouhým úředním záznamem, který by mohl být využitelný pouze při posouzení věrohodnosti svědeckých výpovědí policistů. Žalobcem zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 39/2010-76 podle žalovaného na danou věc nedopadá, když řeší problematiku námitkového řízení a v souvislosti s tím využitelnost oznámení o uložení blokové pokuty jakožto důkazu. Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení není důkazem, tím je samotný pokutový blok. Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení je sepisováno Policií ČR obdobně jako úřední záznam ze silniční kontroly, a proto je jako úřední záznam nelze využít k důkazu. Oproti tomu oznámení přestupku umožňuje podezřelému z přestupku se s textem sepsaným Policií ČR seznámit a vyjádřit se k němu a podepsat jej, tudíž nejde o pouhou určitou formu úředního záznamu zpracovávaného výhradně policisty, nýbrž o řádně využitelný listinný důkazní prostředek. Dále žalovaný setrval na svém názoru, že zástupci žalobce bylo doručeno kompletní rozhodnutí správního orgánu I. stupně, když dvě vyhotovení tohoto rozhodnutí

byla součástí spisové dokumentace, a tak neměl žalovaný žádných důvodů pro zpochybnění vyjádření správního orgánu I. stupně. Návrhy na důkazy e-mailem a naskenovanými stranami rozhodnutí, případně výsledkem asistentky zástupce žalobce žalovaný považoval za nadbytečné, neboť považuje skutkový stav za spolehlivě zjištěný. Dále žalovaný měl za to, že zástupce žalobce si je zřejmě vědom postupu správního orgánu I. stupně po doručení odvolání, tedy že je spisová dokumentace spolu se stanoviskem správního orgánu I. stupně postupována na odvolací správní orgán v souladu s § 88 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu. Navíc byl žalobce podle žalovaného o postoupení věci vyrozuměn písemností ze dne 5.6.2012 čj. MMP/132461/12. To znamená podle žalovaného, že pokud se chtěl žalobce se stanoviskem seznámit, mohl tak učinit. Žalovaný dále uvedl, že ke stanovisku správního orgánu I. stupně přihlédl až poté, co provedl sám kontrolu dvou vyhotovení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které byly součástí správního spisu. Ze stanoviska pak žalovaný nevycházel jako z důkazu, pouze k němu přihlédl. Podle žalovaného není stanoveno, že by správní orgány byly povinny se stanoviskem správního orgánu I. stupně účastníky řízení seznamovat. Dále žalovaný uvedl, že skutečnost, že právní zástupce žalobce zcela rezignoval na svou omluvu z ústního jednání dne 4.4.2012 a spokojil se pouze s omluvením žalobce, měla za následek, že žalobce svá procesní práva v řízení nevyužil a jednání bylo provedeno v souladu s § 74 odst. 1 zák. o přestupcích. Důvodem jednání v nepřítomnosti žalobce nebylo neakceptování omluvy ze zdravotních důvodů, nýbrž skutečnost, že ač byl žalobce prostřednictvím svého zástupce předvolán (kdy nebyla výslovně vyžadována osobní účast žalobce), právní zástupce na svou omluvu rezignoval a k jednání se nedostavil. Podle žalovaného pokud si účastník zvolí právního zástupce, tento za něj činí úkony, z nichž vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému. Pokud se tedy k jednání nedostavil bez omluvy právní zástupce žalobce, byť byla akceptována omluva žalobce samotného, správní orgán I. stupně v souladu se zákonem konal ústní jednání v žalobcově nepřítomnosti. Z předvolání na den 4.4.2012 nevyplývá podle žalovaného, že by pro správní orgán byla nutná osobní účast žalobce a že bez ní by nebylo možné věc projednat. Žalobci osobně bylo zasláno předvolání pouze z toho důvodu, aby věděl o zvýšení požadavků na případnou další omluvu. Podle žalovaného právní zástupce mohl v rámci jednání případně žádat o další jednání z toho důvodu, že se ho chce žalobce osobně účastnit. K projednání věci však postačovala účast zástupce žalobce. Neúčastí zástupce žalobce bylo znemožněno žalobci využití jeho procesních práv, avšak stalo se to postupem jeho zástupce. Žalovaný měl za to, že provedl veškeré dokazování potřebné ke zjištění skutečného stavu věci, o němž není důvodných pochybností v souladu s § 52 a § 3 správního řádu. Žalovaný poukázal na to, že přestože byl žalobce z předvolání k jednání na 4.4.2012 poučen o možnosti seznámení se s podklady pro rozhodnutí, po jednání bylo žalobci opětovně umožněno seznámení s podklady a vyjádření k nim a byla stanovena lhůta k seznámení s podklady, avšak tohoto práva ze strany zástupce žalobce nebylo využito. Podle žalovaného je s podivem, že žalobce následně neumožnění těchto práv žalovanému vytýká.

V replice žalobce zdůraznil, že právo účastnit se jednání bylo právem žalobce, jakožto účastníka správního řízení a nelze akceptovat tvrzení žalovaného, že v rámci konání jednání mohl zástupce žalobce žádat nařízení dalšího jednání z důvodu, že se ho chce žalobce osobně účastnit. Podle žalobce je absurdní, pokud přímo v rámci ústního jednání by měl zástupce žádat o jeho opakování proto, že se jednání chce účastnit přímo účastník. Právo účastnit se přestupkového řízení je podle žalobce osobním právem obviněného, které mu nemůže být

upíráno s odkazem na to, že ho zastupuje právní zástupce.

Součástí správního spisu je oznámení o přestupku podle § 58 odst. 1, 3 písm. a) zák. o přestupcích, podle něhož žalobce byl dne 24.9.2011 v 7:40 hod. v Plzni v ul. Mikulášská mezi viadukty zastaven policejní hlídkou s vozidlem Škoda Felicia RZ... z důvodu běžné silniční kontroly. Dle lustrace řidiče v evidencích policie bylo zjištěno, že žalobce má zadržený řidičský průkaz rozhodnutím dne 14.8.2011. Do oznámení přestupku se žalobce nevyjádřil, pouze je podepsal.

Z úředního záznamu sepsaného pprap. M.K. téhož dne dále vyplývá, že žalobce věděl o zadržení řidičského průkazu a o tom, že nesmí řídit motorová vozidla a že celou cestu z Budějovic do Plzně řídila jeho spolucestující, ale jelikož se jí udělalo nevolno a byla unavená, vystřídal ji žalobce. Podle úředního záznamu o podání vysvětlení ze stejného dne žalobce upřesnil, že jeho spolucestující jela do školy a kousek od obchodního centra Olympia se jí udělalo nevolno a byla unavená a požádala žalobce, aby ji v řízení vystřídal.

Dále je součástí rozhodnutí Magistrátu České Budějovice ze dne 13.9.2011 vydané na podkladě ust. § 118c odst. 1 zák. o silničním provozu, o zadržení řidičského průkazu žalobci do pravomocného rozhodnutí o přestupku, kterého se měl dopustit dne 14.8.2011. Z odůvodnění dále vyplývá, že žalobci byl zadržen řidičský průkaz z důvodu uvedeného v ust. § 118a odst. 1 písm. c), které uvádí důvody, za kterých je možno policistou řidiči zabránit v jízdě.

Z evidenční karty řidiče vyplývá, že žalobci byl dne 14.8.2011 zadržen řidičský průkaz z důvodu zjištění přítomnosti alkoholu.

Správní orgán doručil žalobci oznámení o zahájení řízení s předvoláním k jednání na den 21.12.2011 v 15:00 hod., přičemž téhož dne v 10:30 hod. se žalobce telefonicky omluvil s tím, že je nemocen, což dodatečně dokládal potvrzením o návštěvě lékaře. V dalším předvolání na 8.2.2012 správní orgán I. stupně zdůraznil, že za důležité důvody omluvy z jednání nelze považovat běžné plnění pracovních povinností a že v případě nepřítomnosti žalobce bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu bude věc projednána v jeho nepřítomnosti podle § 74 odst. 1 zák. o přestupcích. Z tohoto jednání se žalobce omluvil sdělením zaslaným správnímu orgánu den po jednání s tím, že byl opět ošetřen na zdravotním středisku. Podle tohoto potvrzení lékaře byl žalobce práce schopen. K dalšímu předvolání na 13.3.2012 došla správnímu orgánu společně s plnou mocí žádost právního zástupce o odročení z důvodu kolize s dříve nařízenou věcí. K nařízenému jednání dne 29.3.2012 zástupce žalobce opět dokládal kolizi s dříve nařízeným jednáním. V listině ze dne 14.3.2012 obsahující předvolání k jednání na 4.4.2012 správní orgán I. stupně zdůraznil, že na další omluvy právního zástupce z důvodu kolize jednání nebude brán zřetel, neboť smyslem zastoupení je pomoci účastníkovi zejména při uskutečňování jednotlivých úkonů anebo z hlediska zrychlení řízení, nikoliv zmařit a paralyzovat řízení. Správní orgán I. stupně poukázal na ust. § 2 odst. 4 a § 6 odst. 1 správního řádu s tím, že správní orgán je povinen dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, jímž je zde projednání přestupku, a dále je povinen vyřizovat věci bez zbytečných průtahů. Předvolání bylo zasláno jak žalobci, tak i jeho právnímu zástupci. Dne 4.3.2012 došla správnímu orgánu I. stupně žádost žalobce

(prostřednictvím jeho zástupce) o odročení jednání ze zdravotních důvodů s přiložením rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti. V protokolu o jednání ze dne 4.4.2012 se konstatuje omluva žalobce a neexistence omluvy zástupce žalobce s tím, že z toho důvodu jednání proběhlo v nepřítomnosti zástupce žalobce. Při jednání byly přečteny listiny obsažené ve spise, zejména oznámení přestupku, rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice čj. D 3760/2011-Ja, ze kterého vyplývá, že rozhodnutí o skutku ze dne 14.8.2011, pro který byl řidičský průkaz zadržen, nabylo právní moci dne 21.10.2011, dále výše označené rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu a konečně výpis z evidenční karty řidiče. Následně správní orgán I. stupně zaslal zástupci žalobce poučení o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 a stanovil k tomu usnesením lhůtu.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 16.5.2012 byl žalobce uznán vinným výše popsaným přestupkem, přičemž výrok o vině obsahuje popis skutku a následně je uvedeno, že žalobce se uznává vinným z porušení § 118b odst. 2 zák. o silničním provozu a z naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 2 téhož zákona, přičemž z odůvodnění vyplývá, že správní orgán I. stupně vycházel zejména z oznámení přestupku sepsaného na místě silniční kontroly, které podle správního orgánu I. stupně prokazuje, že se žalobce zjištěného přestupku dopustil. Správní orgán vycházel ze skutečnosti, že v oznámení popsaný přestupek žalobce podepsal bez vlastního vyjádření k věci. Dále správní orgán I. stupně vycházel z rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice ze dne 13.9.2011 s tím, že z tohoto rozhodnutí vyplývá zadržení řidičského průkazu a skutečnost, že žalobce byl o zákazu řídit motorové vozidlo poučen. Konečně správní orgán I. stupně vycházel z evidenční karty řidiče. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že vyjádření obviněného o důvodech, proč řídil, ho nezbavuje odpovědnosti za přestupek, neboť, jak žalobce sám před policejním orgánem uvedl, byl si vědom zákazu řízení. Nejednalo se podle správního orgánu I. stupně o situaci, kterou by obviněný nemohl řešit jiným způsobem bez porušení zákona o silničním provozu. Podle správního orgánu I. stupně vozidlo mohla řidička odstavit a do centra Plzně se mohli dopravit městskou hromadnou dopravou. V případě jejího závažného zdravotního stavu bylo možné využít služeb taxi nebo záchranné služby. Žalobce si byl zákazu řízení vědom, proto neměl k tomuto přistoupit. Na str. 4 v odst. 3 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se uvádí znění ust. § 118b odst. 2 a § 125c) odst. 1 písm. e) bod 2. zákona o silničním provozu.

V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že spáchání přestupku bylo spolehlivě prokázáno a že z výroku napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplynulo, jakého přestupku se žalobce dopustil a jakým protiprávním jednáním. Podle žalovaného konkrétní text § 118b odst. 2 zák. č. 361/200 Sb., byl správním orgánem I. stupně uveden v odůvodnění napadeného rozhodnutí a z textu výroku toto porušení taktéž jednoznačně vyplývá. Dále žalovaný uvedl, že úřední záznam Policie ČR i úřední záznam o podání vysvětlení nelze jako důkaz řízení použít, avšak oznámení přestupku, do kterého měl žalobce možnost se při kontrole vyjádřit (což neučinil), a které četl (což svým podpisem ověřil), jako listinný důkaz použít lze, přičemž dokazování bylo provedeno při ústním jednání přečtením oznámení. Podle žalovaného správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem, když podle § 74 odst. 1 zák. o přestupcích konal ústní jednání v nepřítomnosti žalobce i jeho zástupce, neboť zástupci nic nebránilo k jednání se dostavit a nemoc žalobce ho povinnosti dostavit se nezbavovala. Podle žalovaného i konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu považuje důkaz

oznámením o přestupku sepsaném na místně kontroly za možný, zatímco úřední záznam důkazem není a vede toliko ke zvážení, zda provést výslech konkrétní osoby. K námitce doručení neúplného rozhodnutí žalovaný uvedl, že se k tomu vyjádřil správní orgán I. stupně při postoupení věci tak, že sdělil, že provedl opětovnou kontrolu dalších stejnopisů, které jsou v kompletním rozsahu. Žalovaný uvedl, že nemá důvody sdělení správního orgánu I. stupně po opakovaném prověření ostatních stejnopisů zpochybňovat a považuje námitku za účelovou. Žalovaný dále uvedl, že správní orgán I. stupně neprováděl ústní jednání v nepřítomnosti žalobce a jeho zástupce z toho důvodu, že by neakceptoval omluvu žalobce ze zdravotních důvodů, nýbrž z důvodu, že se na předvolání nedostavil zástupce žalobce bez omluvy. Podle žalovaného má žalobce dle přestupkového zákona zaručena procesní práva a jejich realizace nebyla správním orgánem znemožněna, neboť smyslem zastoupení je mimo jiné též pomoci žalobci ve využití těchto procesních práv. Skutečnost, že zástupce procesní práva nevyužil, neznamená, že mu jejich využití bylo správním orgánem znemožněno. Žalovaný dále uvedl, že s ohledem na omluvu žalobce ze zdravotních důvodů provedenou e-mailem dne 2.4.2012 a doplněnou následně písemně dne 4.4.2012 v den ústního jednání, nebylo v možnostech správního orgánu I. stupně, právního zástupce žalobce vyrozumět o skutečnosti, že se z jednání neomluvil a provedl toliko omluvu za žalobce, a tedy se má sám dostavit. Případné vyrozumění by bylo doručeno až po konání ústního jednání. Žalovaný měl za to, že bylo na zástupci žalobce ověřit si, zda omluva bude dostatečná pro odročení, na to však zástupce rezignoval (rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 28/2009-106). Správní orgán I. stupně nebyl povinen ho o neakceptaci omluvy vyrozumívat. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že zástupci bylo umožněno seznámení s podklady pro rozhodnutí a stanovena k tomu lhůta, jež nebyla využita. Žalovaný uvedl, že omluva ze zdravotních důvodů ze strany žalobce byla akceptována, avšak zástupce na svou omluvu rezignoval a bezdůvodně se k jednání nedostavil. Podle žalovaného tak byly splněny podmínky pro projednání v nepřítomnosti. Protože žalobce byl zastoupen, skutečnost, že byl sám nemocný, nemohla podle žalovaného mít za následek odročení jednání. Žalovaný měl za to, že s ohledem na průběh řízení (opakované omluvy z jednání) byl správní orgán I. stupně oprávněn klást na další omluvy vyšší požadavky, tedy i upozornit na budoucí postup při hodnocení určitých omluv. Žalovaný poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 28/2009-106 ze dne 14.5.2009 a čj. 7 As 9/2009-74 ze dne 12.3.2009, podle nichž to, co bylo závažným důvodem při přeložení prvního ústního jednání, nemusí být dostatečným důvodem u další omluvy. Vzhledem k tomu, že důvodem konání jednání nebyla neakceptace omluvy žalobce ze zdravotních důvodů, měl žalovaný za to, že není důvod dále se vyjadřovat k dalším námitkám týkajícím se porušení režimu praceneschopného pojištění. Žalovaný dále uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval velmi vstřícně, když žalobci uznával omluvy ze zdravotních důvodů, byť nebyly zcela relevantně co do důležitého důvodu doloženy. S ohledem na průběh řízení však správní orgán I. stupně postupně zvyšoval své požadavky na omluvy u zástupce žalobce, avšak je zřejmé, že správní orgán I. stupně veškeré omluvy akceptoval. K projednání věci v nepřítomnosti tak podle žalovaného došlo až ve chvíli, kdy zástupce žalobce zcela rezignoval na omluvu. Povinností správního orgánu I. stupně podle žalovaného není kontaktovat zástupce z důvodu dohody termínu, neboť správní orgán nařizuje ústní jednání, a k tomuto není stanovena povinnost získat součinnost účastníka řízení.

O věci samé bylo rozhodnuto podle § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu

správního (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Soud především konstatuje, že žalobní námitky se obsahově shodují s odvoláním, a tudíž k nim zaujal stanovisko také žalovaný v napadeném rozhodnutí. Soud přezkoumal závěry žalovaného a považuje je za dostatečně srozumitelné a logické.

První žalobní tvrzení spočívalo v absenci právní věty ve výroku prvostupňového rozhodnutí, což podle žalobce je nezbytné kromě jiného vzhledem k zásadě *ne bis in idem*. K tomu žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) označené čj. 2 As 34/2006-73. Podle žalovaného vyplývá z označeného rozhodnutí NSS požadavek na nezaměnitelnost skutku, čehož bylo v dané věci dosaženo.

Soud nejprve upozorňuje, že zmiňované rozhodnutí bylo usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15.1.2008 č.j. 2 As 34/2006-73 (všechna zmiňovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz), které závazně stanovilo, že „výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“ Z tohoto je zřejmé, že se zmiňované rozhodnutí netýkalo přestupků, nýbrž tzv. jiných správních deliktů. Náležitosti výroku o přestupku naopak jsou výslovně upraveny v § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Podle tohoto ust. *výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce*. Označené usnesení rozšířeného senátu zavázalo tedy správní orgány formulovat výroky rozhodnutí o vině podobně, jako je stanoveno pro přestupky, i u jiných správních deliktů.

Ani z tohoto usnesení, ani z cit. ust. § 77 zákona o přestupcích nevyplývá požadavek na citaci celého zákonného ust., které mělo být přestupkem porušeno. Jednoznačně je stanoven požadavek na popis skutkové věty (uvedení místa času a způsobu protiprávního jednání vč. následku – tj. ve smyslu ust. § 77 zákona o přestupcích onen „popis skutku“), čímž je podle názoru soudu zajištěna právě ona nezaměnitelnost skutku. Požadavku ust. § 77 zákona o přestupcích na „vyslovení viny“ pak podle názoru soudu odpovídá formulace správního orgánu prvního stupně „uznává se vinným z porušení ust. § 118b odst. 2 zákona o silničním provozu a tím ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 2. téhož zák.“ Jelikož pak přesné znění ust. uvedených ve výroku prvostupňového rozhodnutí vyplývá dále z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (jak soud již výše konstatoval), nelze rozhodnutí v tomto směru považovat ani za neurčité, jak tvrdí žalobce. Soud tedy uzavírá, že ani ze zákona ani z judikatury NSS nevyplývá, že by tzv. právní věta u přestupků nemohla být formulována pouze označením relevantních zákonných ust. s tím, že jsou v celém znění obsaženy v odůvodnění rozhodnutí.

V další námitce žalobce brojí proti použití oznámení o přestupku jakožto důkazu v řízení před správním orgánem a odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu 5 As 39/2010 – 76 ze dne 24.8.2010. Podle tohoto rozhodnutí „*oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů (§ 123b odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu), poskytuje správnímu orgánu pouze určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde*

zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu je proto třeba v takovém případě vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, např. část pokutového bloku prokazující, že přestupek byl v blokovém řízení projednán. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.“

Z uvedené citace je zřejmé, že se skutečně v případě zmiňovaném žalobcem jednalo o jiný listinný podklad, než v projednávané věci, jak správně poukázal žalovaný. Nešlo o oznámení přestupku sepsané na místě policejní kontroly, které je vzápětí po vyhotovení předkládáno kontrolovaným osobám k přečtení, podpisu a vyjádření. Soud má za to, že samotné úřední záznamy policejních a správních orgánů nemohou být postačujícími důkazy, avšak oznámení přestupku pořizované na místě spáchání přestupku a předkládané kontrolovaným osobám má nepochybně důkazní sílu a jedná se o standardní listinný důkazní prostředek.

Soud má za to, že na projednávaný případ lze lépe aplikovat rozsudek NSS ze dne 24.10.2013 čj. 4 As 133/2013-25, podle něhož *„Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit ani další stěžovatelově námitce spočívající v tvrzeném nedostatečném skutkovém zjištění. Podle § 52 správního řádu, který se na základě § 51 zákona o přestupcích použije i na dokazování v řízení přestupkovém, platí, že „Účastníci řízení jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.“ Z druhé věty tohoto ustanovení vyplývá, že správní orgán je povinen provést dokazování v té šíři, která je potřebná ke zjištění stavu věci (jde o projev zásady materiální pravdy zakotvené v § 3 správního řádu). ... přestupkové řízení jakožto řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost v podobě sankce za přestupek, je ovládáno zásadou vyšetřovací. Na druhou stranu nelze opomenout, že ustanovení § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, a tedy i zásadu materiální pravdy a zásadu vyšetřovací v rámci správního řízení, je třeba vykládat s ohledem na požadavek procesní ekonomie, přičemž řízení by mělo být vedeno co nejúčelněji, nejrychleji a nejlevněji (viz Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2011, s. 18). S tím úzce souvisí také potřeba brát ohled na znění citovaného § 3 správního řádu, dle kterého musí být zjištěn stav věci, o němž nejsou ‘důvodné pochybnosti‘.“ Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem v nyní řešené věci ztotožňuje a konstatuje, že ve stěžovatelově případě byly prokázány všechny rozhodné skutečnosti a dokazování bylo provedeno v dostatečném rozsahu. Navíc je třeba poukázat na to, že stěžovatel ve správním řízení neuplatnil na svou obhajobu žádná relevantní tvrzení ani důkazy a nařízené ústní jednání, na něž byl řádně předvolán, ignoroval. ... Z protokolu o ústním jednání ze dne 17. 9. 2012 přitom plyne, že správní orgán I. stupně provedl důkaz dvěma listinnými důkazy, tj. oznámením o přestupku Policie ČR (jež v sobě zahrnuje samotné oznámení o přestupku, úřední záznam, výpis z rychloměru a ověřovací list tohoto rychloměru) a dále výpisem z evidenční karty řidiče. Tento postup správního orgánu I. stupně byl proto zcela v souladu se zákonem a Nejvyšší správní soud v něm neshledal žádné pochybení.“*

Soud má za to, že v daném případě správní orgány nepochybily, když stejně jako v aktuálním cit. rozsudku NSS vycházely pouze z listinných podkladů (týchž jako v případě

projednávaném NSS – tj. zejména z oznámení přestupku a z výpisu z evidenční karty řidiče) založených ve spise a provedených řádně při jednání, k němuž byli žalobce i jeho zástupce řádně předvoláni, avšak které bylo ze strany zástupce žalobce také „ignorováno“.

Soud považuje za logické a správné vysvětlení správních orgánů, že bylo možné projednat věc bez osobní přítomnosti žalobce – srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.10.2011 čj. 2 As 111/2011- 56, podle něhož *„žalobce nebyl předvoláván za účelem výslechu, nýbrž k ústnímu jednání, přičemž jeho neúčast na něm zásadně v jeho konání nebránila. Jak přitom výslovně uvedl zdejší soud v citovaném rozsudku 1 As 100/2008, i zákonný požadavek nutnosti osobní účasti je třeba vykládat tak, že „správní orgán může příslušnou osobu předvolat pouze a jen tehdy, jestliže je osobní účast předvolané osoby nutná pro dosažení cíle řízení, tedy pro zjištění skutkového stavu, na němž je konečný výsledek zbudován.“ Je tak zřejmé, že interpretace nezbytnosti účastníka řízení ve smyslu ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu je interpretována zužujícím způsobem a má se týkat pouze případů, kdy by neúčast účastníka řízení reálně znemožňovala dosažení cíle řízení. Je zcela zřejmé, že v daném případě neúčast žalobce na ústním jednání za existující důkazní situace cíl řízení ohrozit nemohla. Rovněž v tomto směru je třeba přisvědčit argumentaci žalovaného.“*

V daném případě správní orgány předvolaly k jednání na 4.4.2012 žalobce, avšak z ničeho nevyplývá, že by bez jeho účasti nemohla být věc projednána, tedy že je osobní účast žalobce nezbytná. Soud považuje za správný postup správních orgánů, pokud současně akceptovaly omluvu žalobce z důvodu pracovní neschopnosti a současně vyhodnotily, že k náležitému objasnění věci není osobní účast žalobce nezbytná a postačí účast zástupce. Pokud se za této situace právní zástupce žalobce nedostavil k jednání bez omluvy, byly splněny podmínky pro projednání věci v nepřítomnosti žalobce i jeho zástupce ve smyslu § 74 zákona o přestupcích. Překvapení zástupce žalobce, že se přes omluvu (již několikátou) žalobce jednání konalo, není s ohledem na výše uvedené namístě a lze souhlasit se správními orgány, že pokud právní zástupce trval na osobní účasti svého klienta (např. proto, aby navrhl jeho účastnickou výpověď – což neučinil), měl se na předvolání sám dostavit a uplatňovat při jednání procesní práva svého klienta.

Ze správního spisu je patrná snaha správního orgánu poskytnout příležitost žalobci k uplatnění jeho práva, ať již prostřednictvím svého právního zástupce či osobně. Omluvu z ústního projednání přestupku je totiž nutno hodnotit i s ohledem na § 4 odst. 1 správního řádu - účastníci řízení spolupracují se správními orgány v průběhu celého řízení. (viz rozsudek NSS ze dne 9.2.2007 čj. 5 As 5/2006-54)

Soud neshledal závadným ani sdělení správního orgánu prvního stupně ze dne 14.3.2012, podle něhož nebudou dále (tj. potřetí) akceptovány omluvy zástupce žalobce z důvodu kolize jednání. Soud se ztotožňuje s podrobnou a judikaturou podloženou argumentací žalovaného obsaženou v napadeném rozhodnutí, shrnutou výše v odůvodnění tohoto rozsudku na str. 7; zejména s tím, že v případě opakovaných omluv žalobce z jednání je správní orgán oprávněn zvyšovat svoje požadavky na zdůvodnění omluv vč. upozornění, že urč. omluvy nebudou nadále akceptovány.

K námitce doručení neúplného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně soud

uvážil následující: Z výše shrnutého odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný stanovisko správního orgánu prvního stupně nepoužil jako důkaz ve smyslu ust. § 53 správního řádu, nýbrž je zmínil skutečně jen jako vyjádření, přičemž je zřejmé, že správní orgány obou stupňů odmítly tuto námitku hlavně na podkladě obsahu spisu, konkrétně kontrolou ostatních kopií prvostupňového rozhodnutí. Z toho důvodu nelze akceptovat tvrzení, že žalobce nebyl vyrozuměn o prováděném dokazování v odvolacím řízení. Přestože se pak soud zcela neztotožnil s postupem odvolacího orgánu, že kontrola ostatních stejnopisů byla dostačující odpovědí na tvrzené nesprávné doručení prvostupňového rozhodnutí, neprovedl navržený důkaz výsledkem zaměstnankyně zástupce žalobce M.V., a to pro nadbytečnost. Je totiž zřejmé z podaného odvolání, že o obsahu prvostupňového rozhodnutí byl žalobce informován a reagoval na ně včasným odvoláním a z ničeho nevyplývá, že by toto procesní pochybení mohlo mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci samé ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. Žalobci ostatně nic nebránilo kdykoli si pořídit ze spisu kopii chybějících stránek odůvodnění prvostupňového rozhodnutí v souladu s § 38 odst. 1 správního řádu.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 7. ledna 2014

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová